

emmaus NYHETER

NR
2
2021

2 **INLÄGG**
LEENA NIVANKA:
OCH DE ANDRA DÅ?

4 **HÄNT OCH PÅ KOMMANDE**
STÖD TILL PARDHI-URSPRUNGS-
FOLKET I INDIEN

6 **TEMA HEMLÖSHET**
VVA - FÖR DE BOSTADSLÖSA
MED LÅG TRÖSKEL

10 **ARBETSMYRA**
ANU LÄHDE

emmaus

HELSINGFORS

ACTIVISTS
FOR CHANGE

INLÄGG

LEENA NIVANKA: ET LES AUTRES? OCH DE ANDRA DÅ?*

"Ibland känns det som att ni tror mer på mig än vad jag själv gör", sa pojken.

"Du kommer ikapp", sa hästen.

(Charlie Mackesy: Pojken, mullvaden, räven och hästen)

VI HÅLLER PÅ att återvända från en lite sövande coronastängning till ett samhälle, där många saker förändrats också på grund av omständigheterna. Vi återvänder till brådskan, effektiviteten och utmaningarna, samtidigt som vi förflyttar oss mer och mer in i de sociala mediernas värld, med dess goda men också negativa effekter. Coronatiden lärde oss mycket, framför allt en bestörtning över hur vår egen trygga värld faller sönder och hur svårt det är att kontrollera sitt eget liv. Samtidigt lärde vi oss också en för många människor ny, och kanske till och med svår sak: att förlita sig på hjälp från sin nästa. Många har upptäckt sina egna grannar, men många har också blivit besvikna då den förväntade hjälpen inte funnits till hands. Och man har inte alltid haft mod att be om hjälp.

OCKSÅ I EMMAUS fick vi lära oss en ny livshantering. Vi drog maskerna för ansiktet, handskar på händerna, kaffehörnan tömdes och den gemensamma måltiden intogs vid separata bord för små grupper. Men samtidigt fick vi många nya frivilliga, främst till den nya butiken på Drumsö. Man kommer till Emmaus av olika skäl: någon vill bara förbättra världen,

någon hittar något nytt och meningsfullt att göra efter pensioneringen, någon kommer för att en vän också kommer. Men någon kommer också driven av ensamhet, för att arbeta, lyssna och bli hörd. För att hitta den förlorade känslan av att vara nödvändig. Och alla som delar Emmaus ideologi och vill dra sitt strå till stacken för att hjälpa de svagare är välkomna att arbeta med oss.

I FINLAND är vi ofta ofta dåliga kommunikatörer och undviker frågor. Vi berättar inte om oss själva om ingen frågar, och vi vill inte belasta andra med våra egna angelägenheter. Som en krönikör i en dagstidning nyligen skrev: "Vi svarar gärna när vi blir tillfrågade, men vi frågar inte tillbaka." Varför inte? Vad är skillnaden mellan takt och likgiltighet? Hur uppmärksammar vi varandra, eller gör vi det alls? Å andra sidan - hur många har inte via emmaus-arbetet hittat en berikande vänskrets att glädja sig åt? Som en av våra frivilliga sa: "Jag flyttade till Helsingfors från en liten stad och kände mig främmande och ensam. Emmaus tog emot mig med öppna armar och gav mitt liv en känsla av innehåll och nödvändighet."

EMMAUS UPPGIFT är inte bara att öka sitt kassaflöde för att hjälpa nödlidande, hur viktigt det än är. Viktig är också känslan av att höra till något, att vara nödvändig för någon annan än sig själv. Återigen citerar jag en frivillig: "Även då jag inte är på plats och jobbar, vet jag att jag tillhör Emmausgruppen, och blotta medvetenheten om detta gör mig varm till sinnes."

EMMAUS KUNDKRETS är mångsidig. Där finns rika människor med en helt liv, där finns unga och fattiga, där finns invandrare som ännu letar efter sin plats i samhället och ibland kvävs av sin egen känsla av onödighet. Där finns drogmissbrukare och där finns vilda, entusiastiska och äventyrliga barn. Men där finns också helt vanliga kunder som kommer in, går tyst runt i affären, gör sina uppköp och går ut. Människan som kommer

**Människan
som kommer till våra
loppmarknader är främst en
kund, men hen är
också mycket annat.**

till våra loppmarknader är främst en kund, men hen är också mycket annat. En människa som tar med sig ljuset och skuggorna i sitt eget liv. Det ska vi inte glömma när vi möter en kund. Kanske är arbetstagaren på Emmaus den enda personen som kunden fått prata med den dagen? Den enda som hinner lyssna? Som inte bara hastigt säger 'tack-och-ha-en bra dag' innan hen vänder blicken mot nästa kund? Den enda som ser en i ögonen och bara väntar?

EMMAUS FÖDDES för mer än 70 år sedan till en helt annan värld. I väst höll man fortfarande på med att reparera krigets skador, i främsta hand hemlöshet, fattigdom och känslan av onödighet hos de män som återvände från

kriget. På den tiden visste man ingenting om klimatförändringen, om de sociala mediernas värld, om flyktingströmmen av nödlidande eller om terrorismen. Emmaus har starkt förändrats med tiden, och bra så. En stillastående rörelse som klamrade sig fast vid gamla vanor hade för länge sedan upphört att existera. En sak är dock fortfarande viktig: gemenskapen. I dåtidens Frankrike slog sig de som marginaliserats av samhället samman för att hjälpa andra utstötta och samtidigt sig själva.

HOS OSS idag sköts Emmaus verksamhet, förutom av de huvudansvariga, med frivilligkrafter, och alla bidrar till gemenskapen med sin egen arbetsinsats och personlighet. Målet är fortfarande detsamma, att hjälpa de svagare. Ingen kan göra sitt jobb ensam, ingen ska känna sig onödig, oavsett hurudan bakgrund eller tankevärld vi än har. Emmaus är vi, och tillsammans är vi starka. ■

ÖVERSÄTTNING POLA STENBERG

*) Abbé Pierre

emmaus

HELSINGFORS

KANSALI: Backasgatan 54, 00510 Helsingfors, **TFN** 050 338 8281 • **Butiker: VALLGÅRD:** Backasgatan 54, 00510 Helsingfors, **TFN** 045-13 88 673 | **DRUMSÖ:** Heikasvägen 2, 00210 Helsingfors, **TFN** 045-236 00 01 • **AVHÄMTNING:** 045-650 55 43 (må-fr 11-16)

• **E-POST:** toimisto@emmaushelsinki.fi • **WEBBPLATSER:** www.emmaushelsinki.fi och www.emmaus-international.org • **TIDNING:** Mika Aalto-Setälä, Helka Ahava, Ulla Hoyer och Sanni Hanbli | **TRYCKERI:** Origos Oy, 2021 | **TRYCKT:** på FSC-certifierat papper | **PÄRMBILD:** Clay LeConey, Unsplash.com

De frivilligas rekreationsdag i klostret Pokrova

ETT TRETTIOTAL Emmaus-aktiva tillbringade rekreationsdagen 20.9. i klostret Pokrova i Kyrkslätt i strålande höstväder. En ytterst färgstark personlighet, byggaren/prästen/munken och tidigare kändiskocken Hariton, visade oss runt och berättade hur han, tillsammans med talkofolk, har renoverat och byggt kyrkan och klostrets andra byggnader.

Hariton förklarade att han har samlat material från avfallscontainers och rivningshus. I Emmaus still! Till lunch fick vi en läcker borsjtj-soppa och kålpiroger, till efterrätt kaffe och kaka. Vi fick också en hemuppgift: att, utan Googles hjälp, ta reda på vad en "karmiupatti" är.

TEXT: HELKA AHAVA | BILD: ULLA HOYER

Att ordna praktik på loppmarknaderna har blivit svårare under coronan

UNDER CORONA-TIDEN har vi varit tvungna att avbryta det rehabiliterande arbetet och även alla studerande måste sluta. Vi kunde trots allt ta emot två ungdomar från TELMA (ett program för förberedelse till arbetslivet och träning i ett självständigt liv), som kunde jobba i vår grupp några måndagar. Via OP-bankens sommar-

jobbs-kampanj sökte vi två unga sommarjobbare. Bland de många sökande valdes Maria Rita till Drumsö och Veela Valtre till Vallgårds loppis. Båda var till stor hjälp under sommaren, då våra arbetstagare och många frivilliga var på semester.

TEXT: ANU HYLE

Stöd till pardhi-ursprungs-folket i Indien

DET TREÅRIGA samarbetsprojektet med Siemenpuusä-ätiö i Indien är avslutat. Vår lokala samarbetspartner var Parivartan, en organisation som grundades år 1980 inspirerad av Gandhi för att försvara de mest utsatta människornas rättigheter.

I projektet fick pardhi-aktiverna stöd i kampen för sina rättigheter och för sin utkomst. Pardhi-stammen lever traditionellt som nomader i skogen där de jagar och samlar föda. Pardhierna har varit utstötta ur samhället alltsedan den koloniala tiden i Indien. De har behandlats som brottslingar och diskriminerats av nästan alla, även av andra adivasi-stammar. Pardhi-folkets traditionella inkomstkälla är bambuhandarbete. Intäkterna är dock små eftersom tillgången på råmaterial, dvs bambustammar, är begränsad. Utan skogsrättigheter har pardhierna inte kunnat tillgodo-göra sig skogens bambubestånd.

För att trygga sin utkomst har många pardhier försökt börja idka jordbruk. Men utan rätt till mark och pga jordbrukets dåliga lönsamhet har speciellt unga pardhi-män blivit tvungna att söka tillfälliga lönejobb. Kvinnorna i byarna ha försökt klara sig med de bambuarbeten som de har kunnat framställa för den lokala marknaden. Därmed är bambuarbetets betydelse i samhället – och speciellt för kvinnorna – väldigt central.

Projektet genomfördes i 98 byar i delstaten Chhattisgarh i distrikten Kanker och Kondagaon, vars invånare, 954 familjer (5247 personer varav 2655 kvinnor) utgjorde projektets målgrupp. Av dessa har 2375 personer (av vilka 1150, dvs cirka hälften, är kvinnor) fått konkret nytta, såsom registrering till olika officiella stödprogram, skogsrättigheter samt rösträttsregistrering.

Under projektet gav Parivartan stöd till pardhierna så att de har blivit medvetna om sina rättigheter och har börjat organisera sig i lokala grupper och nätverk för att driva dessa rättigheter. I byarna grundades 25

självhjälps-grupper för kvinnor och ordnades fem seminarier om kvinnors rättigheter. Dessutom skolades byledare till att föra fram pardhiernas ärenden i olika forum, med en speciell tyngdpunkt på ökat ledarskap bland ungdomar och kvinnor.

Eftersom den ursprungliga planen att diversifiera bambuproduktionen visade sig vara problematisk och föga motiverande för pardhierna, ändrade vi delvis projektets inriktning i februari 2020. I stället beslöt vi att stöda tillgången på material till det traditionella bambuarbetet och att förstärka utkomsten medels jordbruk. Bambuplantor för eget bruk planterades där det var möjligt. Pardhierna skolades i åkerbruk och trädgårdsodling (bl.a. majs, bönor, potatis, örter och fruktträd) på registrerade jordlotter. På detta sätt har pardhi-familjernas kost blivit mångsidigare.

Pardhierna skolades också och fick stöd i att dra nytta av olika sociala välfärdsprogram, som regeringen har riktat till landsbygden och särskilt till ursprungsbefolkningen.

När COVID-pandemin slog till informerade Parivartan befolkningen i projektområdet om hur man kan skydda sig mot sjukdomen. Dessutom delade de ut paket med nödvändiga matprodukter åt 200 familjer. Under pandemin har barnens skolgång försvårats. Nu öppnas skolorna så småningom och föräldrarna kan snart återvända till marknadsplatserna för att sälja sina bambuhandarbeten.

TEXT: ULLA HOYER | BILD: PARIVARTAN

FÖR DE BOSTADSLÖSA MED LÅG TRÖSKEL

I slutet av 2020 fanns det 4 341 människor utan fast bostad i Finland. Omkring två tredjedelar av de bostadslösa lever i huvudstadsregionen. Finlands regering har som mål att få bukt med bostadslösheten i sin helhet fram till 2027. Bostadslösheten har inte försvunnit under årens lopp i Finland, även om den inte är synlig.

De bostadslösas egen förening Vailla vakinaista asuntoa ry, som de grundade för 35 år sedan, gör ett viktigt arbete som hjälpare och intressebevakare på gräsrotsnivå.

Bostadslösheten är ett akut problem i Finland än idag. Vailla vakinaista asuntoa (Vva) ry arbetar med att hjälpa, bevaka de bostadslösas intresse och påverka. Till föreningens verksamhet hör boendearbete, en enhet för uppsökande arbete, mobilt stödarbete och servicevägledning. Dessutom svarar Vva för verksamheten på två boendeenheter för långtidsbostadslösa samt driver nattcentrumet Yökeskus Kalkkers och centrumet för kamrat- och frivilligverksamhet Vertais- ja vapaaehtoistoiminnan keskus Vepa i Helsingfors. Rådgivningen är riksomfattande. Föreningen är också med i olika slags projekt.

Emmaus Helsingfors stöder Vva:s verksamhet med köpkort och med en årlig donation av en dags loppmarknadsförsäljning vid tiden för De bostadslösas natt.

– Man känner inte längre igen en bostadslös, säger Vva ry:s verksamhetsledare **Sanna Tiivola**.

– Alla har ju utomlands sett bostadslösa på gatan. I Finland vill de bostadslösa inte bli sedda, de finns men de finns i det fördolda. Till den finländska mentaliteten hör skam.

Människor blir bostadslösa på grund av sin livssituation eller sin ekonomiska situation. Också skilsmässor leder till bostadslöshet.

– Det här gäller människor med minimala inkomster, utan socialt eller materiellt kapital.

Idag är en bostadslös allt oftare en ”ung person i stadsmiljö som saknar kreditupplysning”.

Var tredje bostadslös är under 29 år. Bland de unga finns aktiva narkomaner.

– De unga identifierar sig inte alltid som bostadslösa, för de hänger hos kompisar.

Andelen invandrare har också ökat bland de bostadslösa. I bakgrunden kan det bland annat finnas dålig sysselsättning. Där finns också familjer med många barn.

Hotet att bli upprepat och långvarigt bostadslös förekommer exempelvis bland personer som kommit ut ur fängelse.

Många tänker att alla bostadslösa är missbrukare. Så är det emellertid inte.

– Missbrukarproblemen kommer ofta först efteråt. De är vanligen en följd av situationen.

Bestående lösningar viktiga

Sanna berättar att coronatiden i synnerhet har försämrat de människors ställning som varit länge bostadslösa och läget är oförutsebart.

– Det har kommit människor till rådgivningen vars inkomster har rasat och hyrorna blivit obetalda eller som har blivit beroende av utkomststöd.

I år var temat för De bostadslösas natt ”ut- anför – utslagen vs. utestängd”

– Det har sagts att när en människa blir utslagen, låter sig utslås, är det hennes eget fel. Om du är utestängd är det närmast så att samhället inte ger dig möjligheter.

Hjälpprocesserna är komplicerade och man ska få hjälp i rätt tid.

– Det måste finnas en möjlighet att söka sig dit där hjälpen finns. Går en människa med på att bli hjälpt och av vem? Man måste lita på den människa man ber om hjälp av. Det viktiga är var man hamnar när man blir bostadslös.

– Tanken är att människor inte ska hamna lång-

varigt i den situationen, utan att de ska hitta en bostad snabbt. Läget är svårt i Helsingfors, 500 personer i kö.

Vi behöver mer permanent stött boende. Sanna tycker att vi bör kunna erbjuda permanenta lösningar.

– Människan blir präglad på boendet och problemen försvinner inte, utan de lindras.

Via egen erfarenhet till mentor

I Vva verkar ett team, Kokema-tiimi, som är med i planeringen, utvecklingen och den praktiska tillämpningen av tjänster för bostadslösa. Teamets erfarenhetsexperten och mentorerna har egna erfarenheter av bostadslöshet och dess sidoeffekter.

Miro, som är mentor inom Kokema-tiimi, berättade sin egen historia.

Centrumet för kamrat- och frivilligverksamhet Vepa välkomnar alla sådana som de är. På bilden Vepas kamrathandledare Jan Viitala och Vva ry:s verksamhetsledare Sanna Tiivola.

- – Jag har alltid varit full av fart ända sedan barn. Jag har inte bundit mig vid någonting. Droger, kriminalitet och spänningssökande kom med i bilden i ung ålder.
- När Miro hade lämnat hemmet som 14-åring bodde han ibland hos släktingar, på rannsagningsstation 6 månader och senare i familjehem. Sin första egna bostad fick han som 17-åring. Senare bodde han med sin kompis, men måste lämna bostaden när kompisen som var huvudhyresgäst flyttade bort. Då logerade Miro hos vänner.
- Jag var inte intresserad av att bli utsatt för tjänster. Brott var ett enklare alternativ.
- Miro kom i fängelse. När han kom ut ur

fängelset hade han en bostad, men när hans livssituation

förändrades blev han igen utan bostad och vistades då bland annat i sin mormors husbil och försökte söka bostad. Det visade sig vara svårt.

Slutligen hittade han en bostad via ASTU (Helsingfors stads Service och stöd för bostadslösa). Missbruket fortsatte emellertid igen och Miro kom på nytt i fängelse.

– Jag beslöt att jag måste göra något åt saken. Jag tog emot all hjälp, jag var nykter under fängelsetiden.

Vva:s Jarkka ledde grupper i fängelset.

– Jag fick mycket av kamrattstödet och kom

in på den öppna rehabiliteringen Vahvasti tukien.

Miro kom till Vva efter att Jarkka hade bett honom komma på arbetsprövning till Vårdö i juni 2020, där han trivdes bra. Hösten samma år fortsatte Miro arbetsprövningen i Kokema-tiimi, där han nu har en tidsbunden anställning. Han har fått god respons för sitt arbete.

– Jag blev väl mottagen, jag ser ingen diskriminering.

Till Miro's mångsidiga arbete hör att utveckla olika slags tjänster, kamrattverksamhet och att leda grupper. Han stöder personer med missbrukar- och brottsbakgrund i den nya situationen.

– Stöd när de har fått bostad. Att de inte återgår till det gamla när de har kommit ut ur fängelset.

Miro, "en hiphop- och raptyp från barnsben", har också arbetat inom projektet Oma-Kehu (Självrör), som stöder män i utmanande livssituationer med hjälp av ordkonst.

Arbetet inom Vva är motiverande.

– Fint när man ser att saker går framåt. Det svåraste är när man ser sådant som inte fungerar eller som inte går framåt. Många saker börjar snurra runt i mitt eget sinne.

Nu bor Miro på hyra i egen villa med sin hustru och allt är i skick.

– Livet har förändrats ganska mycket.

I EMMAUS-KOMMUNITETEN BYGGDES EN BRO MOT FRAMTIDEN

Ulla Siljander minns kommuniteten av hemlösa, som hon var med om att starta tillsammans med sin man **Raimo "Sila" Siljander** i Backby i Esbo år 1983. Sila jobbade som socialarbetare vid Arkadia-kliniken för ungdomar och hade under några år ordnat sommarläger för unga som återhämtade sig från drogberoende på Orm-kobben, en liten ö som Helsingfors stad hade givit till deras förfogande.

– Det var en god rehabiliteringsrutt för dem.

Emmaus Helsingfors gav utrustning till sommarlägren. Sila blev inspirerad av verksamheten och fick idén till en boende- och arbetsgemenskap som året-om kunde stöda hemlösa unga vuxna i deras rehabilitering från drogmissbruk. De fick hyra en byggnad av den katolska kyrkans ekumeniska center.

– Hyran betalades med arbete. Vi grävde brunnar och drog in vattenledningar.

De boende hade ett mål

I kommuniteten bodde fem till sex personer i taget, som längst ett par tre år.

– Sila kunde lära dem. Det fanns jobb till alla, t.ex. att renovera möbler, som var gruppens inkomstkälla. Möblerna fördes i början till Emmaus Helsingfors för försäljning. Senare såldes de på Emmaus Esbos (sedermera Emmaus Kanava ry) egen loppmarknad.

– Jag är tacksam för mångsidigheten. Där fanns kockar, murare, en som utsågs till svetsningschef, en bordtennismästare, en lustig-kurre som alltid hittade på skämt.

Familjen Siljander bodde i kommuniteten med sina två barn och fick där sin försörjning. Ulla skötte vid sidan av sitt ordinarie jobb gruppens administrativa uppgifter såsom kontakten med myndigheter. Hon utmärkte sig också i möbeltapetsering. Studeranden från den sociala sektorn gjorde praktik i kommuniteten och en Emmaus-frivillig fungerade en tid som stödperson. De boende hade sina egna vårdkontakter.

– Problem med den psykiska hälsan och med droger var de vanligaste, men i bakgrunden fanns andra mycket mera mångfasetterade problem: från barndomen, men också samhäl-

Att renovera möbler var Esbo-kommunitetens huvudsyssla. Bild från kommunitetens 20-års festskrift

leliga och sociala problem.

De boende höll sig ganska väl borta från droger.

– En sådan situation att någon skulle ha sparkats ut på grund av droger förekom inte. Vi byggde en bro mot framtiden. De som kom hade rehabiliterats, de hade ett mål. Efter den

här etappen kunde de fortsätta i vanliga jobb. Diakoniarbetarna i Esbo hjälpte till att hitta tillfälliga stödbostäder.

Ett omfattande nätverk hjälper

Ulla känner tacksamhet över den hjälp de fick av ett omfattande nätverk.

– Fastän arbetet var mycket tungt, var det omfattande hjälpande nätverket något nytt i mitt liv; fenomenet att någon gör något för att hen verkligen vill hjälpa en annan människa. HjälpanDET sprider sig. Till nätverket hörde Emmaus Helsingfors, den internationella Emmaus-rörelsen, Esbo stad, som hade en positiv inställning, liksom Esbo församling. Också grannarna tog väl emot oss. Det professionella nätverket för psykvård och drogproblem. Det fanns ungdomsgrupper och föreningar som deltog i talko-jobb, vänner som hjälpte med brunnsgrävning.

Kommunitetens verksamhet upphörde år 1988, när den katolska kyrkan inrättade ett karmelitkloster i byggnaden. Ulla minns kommunitetens medlemmar med värme.

– Vi lyckades skapa en positiv förändring i deras liv, liksom de förändrade vårt liv. ■

ÖVERSÄTTNING ULLA HOYER

“Torsdagen är veckans bästa dag”

Anu Lähde inledde sin mångfasetterade bana som Emmaus-frivillig år 2012 på Kepas rekryteringsevenemang för frivilliga.

– Jag hade kommit in i arbetslivet och plötsligt kände jag att jag hade fritid. Jag ville hjälpa och vara till nytta i samhället.

Anu tyckte genast om det mångsidiga och praktiska arbetet. Boken om Emmaus lump-samlare berörde och påverkade henne.

– Jag har alltid varit en ivrig loppisbesökare och en passionerad organisatör. Som barn hade jag sagt att jag blir butiksordnare som stor.

Anu är ansvarig för torsdags-kvällsgruppen på loppmarknaden i Vallgård. – Jag jobbar huvudsakligen på hushållsavdelningen, men också lite överallt. Mest tycker jag om att sortera, prissätta och ordna smycken.

Det praktiska arbetet på Emmaus är en god motvikt till Anus lönearbete: drömjobbet som koordinator för internationella ärenden i en yrkesskola.

Internationella uppdrag vidgar världsbilden

Anu hör till styrelserna för Emmaus Helsingfors och Emmaus Finland.

– Det intressanta i styrelsearbetet är att man kommer i kontakt med våra samarbetspartners och får veta mer om hur solidaritetspengarna används.

Latinamerika står nära Anus hjärta eftersom hon talar både spanska och portugisiska. Hon har också redan länge varit Emmaus Helsingfors kontaktperson till vår partner Cuna Nazareth i Peru.

Anu har också blivit bekant med Emmaus verksamhet i Europa och internationellt. Hon är nu för tredje året Emmaus Finlands delegat i Emmaus Europas styrelse. Emmaus Europa

sysslar med påverkansarbete och intressebevaktning genom att t.ex. lobba i Europeiska Unionen.

Tack vare de internationella kontakterna har Anu blivit förtrogen med Emmaus-rörelsen och mångfalden bland Emmaus-grupper i olika länderna, samt hjälpt till i större sammanhang. – Även om det internationella arbetet är utmanande, är det fint att det finns en gemensam värdegrund, enligt vilken man vill arbeta och man kan ge och få stöd.

Anu och Pola Stenberg i Emmaus Salon Paris loppmarknadsevenemanget i Paris i juni 2017. Emmaus-rörelsens gemenskap och samarbete kom tydligt fram i det glada evenemanget.

År 2018 reste Anu till delstaten Chhattisgarh i Indien för att bekanta sig med Siemenpuu-stiftelsens och Emmaus Helsingfors gemensamma projekt, som fick understöd av utrikesministeriet. Projektets syfte var att förbättra pardhi-ursprungsfolkets levnadsförhållanden och befrämja deras rättigheter. Läs mera om projektet på sid 5.

Anu deltog redan i planeringen av projektet samt i dess styrgrupp. Erfarenheten i Indien var en verklig ögonöppnare.

– Pardhiernas utkomst är utmanande och de lider t.o.m. av hunger. Traditionellt får de sin utkomst av bambuhandarbete, men det är svårt att få tag i bambu. Lärarna och eleverna har inget gemensamt språk. Därför kan det hända att eleverna efter många år av skolgång inte lär sig läsa och skriva.

Andra minnesvärda erfarenheter har varit besöken i Emmaus-grupperna i Ukraina samt Emmaus Salon Paris, ett loppmarknadsevenemang i Paris.

Anu i Kanker i Indien år 2018 tillsammans med Parivartan-organisationens arbetstagare. Bakom till vänster syns Kari Bottas från Siemenpuu-stiftelsen.

Anu fann lyckan på Emmaus

Anu kopplar av på sin fritid med att t.ex. spela brädspel med sina vänner och gå på vattengymna. Hon har också tid för frivilligarbete i Monika-Naiset förbundet, där hon också har varit aktiv sen 2012. – Först var jag stödperson åt invandrarkvinnor, nu är jag mentor och hjälper till med praktiska saker i skyddshemmet.

Emmaus har inverkat på Anus liv så lyckligt att hon träffade sin sambo på Emmaus.

– Vi förenas av gemensamma värderingar och intressen, såsom hjälpverksamhet och återvinning. ■

TEXT SANNI HANBLI | ÖVERSÄTTNING ULLA HOYER
BILDER ANU VILJANEN OCH PARIVARTAN

Posti Green

BHB2

ACTIVISTS FOR CHANGE

Emmaus är en möjlighet för olika människor av olika ålder att enligt egen kraft och förmåga utföra ett meningsfullt arbete för en mer jämlik värld.

emmaus

HELSINGFORS

Välkommen till Emmaus Helsingfors rf:s höstmöte 2021

TID: onsdag den 24.11.2019 kl.17.30

PLATS: Fingo, Elimäkitgatan 25-27, Helsingfors

Föredragningslista

1. Mötets öppnande
2. Val av ordförande och sekreterare för mötet
3. Val av protokolljusterare / rösträknare för mötet
4. Mötets stadgeenlighet och beslutsföret
5. Godkännande av föredragningslistan
6. Godkännande av verksamhetsplan och budget för år 2022. Styrelsens förslag kan beställas från Emmaus kontor tel 050 338 8281 eller läsas på nätet: https://1drv.ms/u/s!AtXPN5TFUecdqhQ6Dg_dZ1Cpl-2di?e=7m0mNG
7. Fastställande av medlemsavgift för år 2022
8. Val av ordförande och styrelsemedlemmar. Valberedningsgruppen Maria Witting 040 500 5198 och Pirjo Kivelä 040 503 0305 tar emot förslag.
9. Val av revisor och två revisorssuppleanter
10. Övriga ärenden
11. Mötets avslutande

Vi serverar kaffe/te och salt/sött

Välkommen!

Emmaus Helsingfors styrelse

OBS!

Som avslutning på hösten firar vi föreningens gemensamma julfest lördagen den 11.12.2021 kl. 15.30, Heikasvägen 2.

Välkommen!

